

19. MUSTÁRMAG

ADVENT - KARÁCSONY I. rész

EGY KÉRDÉS, MELY A TE VÁLASZODRA VÁR.

"Mi módon menekülünk meg mi,

ha nem törődünk ily nagy üdvösséggel?" (Zsid.2:3)

December a karácsony hava. Rendszerint az egész hónapot betölti a karácsonyi előkészületek sokágú teendője. Meglepetések, ünnepélyek előkészületei sok titkos és nyilvánvaló munkát adnak nap-nap után. Ezeknek az előkészületeknek nagy veszedelme az, hogy a leglényegesebbre, saját lelkünk táplálására jut a legkevesebb alkalom. Krisztus születésének emlékünnepére készülünk és Ő, a megszületett Mester marad el, lesz a legutolsó a nagy előkészület dolgaiban.

Eszembe jut az a bizonyos keresztelői lakoma, mikor a dúsan megterített asztalhoz meghívtak sokasága megjelent, felöltöiket nagy figyelmetlenül az ágyon fekvő polyásbabára dobálták, és amikor a lakoma közben eszükbe jutott a kicsiny csecsemő, akinek a keresztelői ünnepélyére jöttek, megdöbbenve vették észre, hogy a felsőkabátokkal valósággal eltemették őt, és csakugyan holtan húzták ki a kis újszülöttet a ruhák alól.

Legyünk szószólói, testvéreim, annak a gondolatnak, amit ez a példa illusztrál, a karácsonyi lázas készülődések között. Tárjuk oda az emberek elé, hogy a karácsony nem a legendák ünnepe, mint ahogy a hitetlen világ gondolja, hanem a felséges Isten rajtunk könyörülő, nagy szeretetének imádatra méltó megnyilatkozása, melynek mélységeibe még az angyalok is térdre roskadva vágyódnak beletekinteni.

Magyarázzuk meg az embereknek, hogy a mi üdvösségünkért küldte Isten az Ő egyszülött Fiát erre a világra.

Mit jelent ez a szó: Üdvösség? Gyermekkorunk óta halljuk, és sokszor még a hívő ember sem tudná egyből világosan, néhány szóval megmondani: mit tegyen az átlag vallásos ember, aki az örökkévaló dolognak csak neveit ismeri (mint pl. hit, bűntudat, megszentelődés, stb) de tisztában nincs velük?!...

Isten az embert a maga számára teremtette. Vele való összeköttetésben, zavartalan egységben élt az első emberpár a paradicsomban. Örök életre, szenvedést nem ismerő boldogságra teremtve járt Isten színe előtt, míg a kígyó csábításának nem engedett. Ez az Istennel összekötött élet a maga áldott következményeivel volt az ember üdvössége. Ezt veszítettük el a bűneset következtében.

Ezt az elveszített üdvösséget hozza nekünk az Úr Jézus Krisztus. Hogy ez a mienk lehessen, azért szállott a földre. Ezért öltözött testbe. Ezért tanított bennünket, hogy megmutassa az üdvösség nélküli élet nyomorúságát, és feltámassza bennünk a vágyat az Isten királysága után, amely ha elkezdődhetik bennünk, akkor szívünkbe költözik az Isten országa, és ezzel egyben az elveszett üdvösség is a mienk lesz újra.

Azért halt meg a mi Megváltónk, hogy a mi bűneinknek, a mi Isten elleni lázadásunknak büntetését vegye magára ártatlanul és megszabadítsa a bűn büntetésétől azokat, akik életüket neki szentelik. Ezek nem dogmák (vagyis hit cikkelyek csupán), hanem életünkben tapasztalható komoly valóságok.

Amíg az ember Krisztus nélkül él, élete tele van rettenettel, gonddal, sóhajjal, de tele van egyszersmind a bűn erejével, lenyűgöző hatalmával is. Mihelyt elfogadjuk azt az üdvösséget, amit az Úr Jézus kínál, azonnal elkezdődik életünknek abba a kívánt irányba történő átalakulása, melyben eltölti lelkünket, Isten szeretetének tudata. Ó, azt nem lehet egykönnyen elmondani, hogy milyen nagy boldogság Isten gyermekének tudni magunkat, akik nem vagyunk magunkra hagyatva, mert az Úr karja hordoz. Hisszük a magunk bűneinek bocsánatát, valljuk, hogy van örök életünk, és Isten munkatársainak tekinthetjük magunkat e világban, akiknek ajkán nem üres beszéd az Isten dicsősége, mert életünknek onnét felülről megpecsételt komoly programja ez.

Azért drága ünnep minekünk a karácsony, mert Istennek ilyen üdvözítő szeretete jelent meg a betlehemi gyermekben, aki hatalmas Megváltónkká nőtt ki a jászolbölcsőből és megjárta a Golgota útját, a feltámadás győzelme után fölemeltetett Istennek jobbára, hogy ott esedezzen érettünk, mint egyetlen közbenjárónk... Ímé, az egyetlen üdvösség!

Erre irányítsuk figyelmünket előkészületeink között is, de ide irányítsuk mások figyelmét is.

A Zsidókhoz írt levél szerzője komoly aggodalommal kiált fel: **"Mi módon menekülünk meg mi, ha nem törődünk ily nagy üdvösséggel?!"**...

A Biblia nem felel e feltett kérdésre. Reád bízva a választ. Ímé ez az a kérdés, mely a te válaszodra vár!

Felelni lehet erre nagyon kegyes szavakkal is, de a legkegyesebb beszéd sem pótolhatja az igazi választ, mely nem lehet más, mint **életed teljes odaszentelése Krisztusodnak.**

Ez az a törődés, amely ha hiányzik belőled, nem menekedhetsz meg semmiképpen amaz eljövendő haragtól!

(Mustármag 1926. december) Nyáry Pál

SZERETET

A karácsony a szeretet ünnepe, legalább is így tudják általában az emberek. De mindenestre egymástól meglehetősen eltérnek a szeretet értelmezése tekintetében. A mi karácsonyi gondolataink a szeretet bibliai értelmezéséből akarnak kiindulni.

"Az Isten szeretet. Mi szeressük Őt, mert Ő előbb szeretett minket. Az a parancsolatunk is van Őtől, hogy aki szereti az Istent, szeresse a maga atyjafiát is. Ha azt mondja valaki, hogy szeretem az Istent, szeresse a maga atyjafiát is. Ha azt mondja valaki, hogy szeretem az Istent és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az; mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szereti az Istent, akit nem lát? Akinek pedig van miből élnie e világon és elnézi, hogy az ő atyjafia szükségben van és elzárja attól az ő szívét, miképpen marad meg abban az Isten szeretete? Mi tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életre, mert szeretjük a mi atyánkfiait."

Mindezeket a szeretet apostola, János mondja. Az, aki a szeretetet Jézus keblére hajolva tanulta meg, annak a szívnek dobogását hallgatva, mely az egész Isten ellen lázadó világrt vert s mely a keresztről is bocsánatot adott azoknak, akiknek ádáz gyűlölettel villogó szemeiből is csak azt olvasta ki az Ő szeretete: ***"Nem tudjátok, hogy mit cselekesztek."***

Az emberek elég sokat beszélnek a szeretetről. Különösen ilyenkor, amikor itt vannak a szeretet ünnepe előtti napok. János azonban azt is mondja: ***"Ne szóval szeressünk, se nyelvvel, hanem cselekedettel és valósággal."*** Ezt azonban már sokkal kevésbé észleljük magunk körül. Sőt nem is igen észleljük.

Nagyon ránehezedett a szívemre e világ nyomorúsága. Elgondoltam: hogy is tudsz te jóllakni, mikor mások éheznek, sőt éhen halnak. Hogy is tudsz boldog ünneplésre gondolni, mikor másoknak a karácsonyi zene az éhező gyerekek sírása lesz. Van-e rettenetesebb annál, mint amikor a halott-halovány, vézna kezecske kinyúl a kenyér után, a beesett szemek könnybe lábadva tekintenek fel, s a szülők szíve összefacsarodik: nincs! S ezek nem az utcasarkon hangosan tolakodó kéregetők, hanem az elbújt éhezők, akiknek lakásában az életet néha reménytelenséget kiáltó végleges csend váltja fel. Ezeket kell megkeresni, hogy segíthessünk rajtuk.

Sokaknak azonban az a gondjuk, hogy a ki tudja hanyadik pár kesztyűjük milyen színű legyen, és a sokadik pár cipőjük vagy csizmájuk bokán felüli, vagy térdig érjen-e. De nem is kell ilyen magas körökbe felmenni, elég csak a polgári életszintre gondolni és azzal összevetni azt a feneketlen, ijesztő nyomorúságot, ami ma tízezrek és százezrek hajlékában uralkodik.

Testvérem! Akarsz boldog karácsonyi ünnepet megélni? Akkor lesz a legboldogabb ünneped, ha abból az akármilyen kis porció kenyérből minden nap még letörsz egy darabkát és annak adod, akinek morzsa se jutott.

Hogy ünnepelsz karácsonyt?

(Mustármag 1929. december) Dr. Csia Sándor

ADVENT

"Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa." (Mt 3:2)

1. Az adventi evangélium csodálatosan nagy **üzenettel** lép elénk. **"Elközelített a mennyek országa."** Nem holmi apróbb vagy nagyobb ajándékot, örömet, segítséget ígér. Az emberek legtöbbször csak ilyet mernek várni és remélni. Ha ugyan még valami reménykedés is megmarad bennük a sok-sok csalódás után. Sorsunk egy kis könnyebbülése, az életnek egy-két nyugodtan élvezett esztendeje, eddig terjednek az ember vágyai. Az adventi evangélium pedig azt mondja: az egész mennyország közel jött hozzád! Minden ragyogása, boldogsága, ereje, tisztasága elérhető közelségben van hozzád. Csak a kezed kell úgy szólván kinyújtandod utána. Itt a mennyország, mert itt van Jézus Krisztus!

2. De az adventi evangéliumnak a **követelése** is olyan nagy, mint az üzenete. **"Térjete meg!"** Hívebben fordítva az eredeti szöveget: ***"Változzék meg a gondolkodásotok!"*** Cseréljétek ki a lelketeket! Gondolataitok iránya, módja legyen merőben más. Forduljatok el megvetéssel attól, ami eddig talán a legkíváncsabb volt előttetek. Becsüljétek nagyra és kívánjátok azt, ami eddig semmi volt a szemetekben!... Micsoda követelések ezek! **"Elváltoztathatja-e a párdúc az ő foltjait?"** - kérdezi az ószövetségi próféta. - **Akkor ti is cselekedhettek jól, akik megszoktátok a gonoszt!"** Ha ezt követeli az adventi evangélium, akkor lehetetlent követel! Igen, azt. Embereknél ez lehetetlen. De Istennél minden lehetséges. S a mennyország éppen azért közelít hozzánk Jézusban, hogy segítsen rajtunk és Isten erejével véghezvigye bennünk azt, amit mi magunk nem tudunk véghezvinni. A megtérést. A szívcsereét.

3. Az adventi evangéliumnak csodálatosan nagy a **vonzóereje** is. Keresztelő János igehirdetésére végeláthatatlan tömegek tódultak. Megmozdult Jeruzsálem, Júdea és a Jordán egész környéke, hogy a saját fülükkel hallhassák a csodálatos üzenetet, és bizony a **kemény** üzenetet is. A mennyországot ígérő, de megtérésre is hívó szót. Vajon az evangélium ma már elveszítette volna ezt a vonzóerejét? Nincs már elég melege a szívek jégkérgeinek felolvasztására? Nincs elég átütő ereje a közöny áttörésére? De igenis van! Talán csak bennünk, az evangélium képviselőiben, a mi evangéliumhirdetésünkben van a hiba. Rossz "vezetők" vagyunk; nem tud rajtunk áthatolni, ha egyáltalán tovább megy. Mert ***mi is valakik akarunk lenni***, az evangélium pedig csak azon az emberen keresztül tud hatni, aki ***nem akar semmi sem lenni, csak egy kiáltó szó***, mint Keresztelő János. Egy kiáltó szó, amely a Krisztusra, az elközelítőre hívja fel a figyelmet. Add, Uram, hogy ezeket tehessük!

(Mustármag 1932. december) Vargha Tamás

VILÁGÍTSON MEG!

Világítson meg fénye most,

olvasszon ki jéghegyi fagyból!

Háromszáhatvanöt napos

karácsonyod legyen s maradjon! (Füle Lajos.)

ADVENT - KARÁCSONY

Advent: eljövétel, megérkezés. Minden hónap, nap és minden óra valaminek az adventje. Megérkezik valami, ami eddig nem volt itt. 1914. júliusa a *háború* adventje volt, 1918. októbere a *forradalomé*, 1920. júniusa *Trianoné*. Melyik nap lesz az igazi béke adventje? A mi kicsi életünkben is egymást követik az adventek: örvendetesek és keservesek. Gyerekeink születése: egy-egy advent, nagy áldások megérkezése: advent; de megérkeznek a csapások is, betegség, anyagi romlás, s eljön az adventje a halálnak is, szeretteinkének, a magunkénak.

A sok adventből, a sok megérkezésből a keresztyén szóhasználat kiragad egyet, és odaállítja valamennyi fölé: a **Krisztus adventjét**.

Krisztus *megérkezett!* Újra hangzik ezekben a napokban e nagy örömhír. Megérkezett a **pásztor**, összegyűjteni és hazavezetni a szétszórt és elgyötört juhokat. Megérkezett az **orvos** a nagybeteg ágyához. Megérkezett a **király**, hogy jogos uralmát átvegye, elűzve a bitorlót a trónról. Megérkezett a **vőlegény**, hogy menyasszonyát lakodalmi ruhába öltöztetve, elvigye a menyegzőre. Megérkezett, elközelített maga a **mennyeik országa**: igaz, hogy még nem a maga dicsőségében, csak *mustármagként*, amelyben azonban benne van az élet és a kibontakozás ígérete, mint egy kis makkban benne van a hatalmas, zúgó tölgy-rengeteg.

Krisztus Urunk megérkezésének emlékünnepe *karácsonynak* nevezi a keresztyén világ. A mi karácsony szavunk - szláv közvetítéssel - a latin incarnatio (=megtestesülés) szóból ered.

Inkarnáció, megtestesülés is sok van a világon. Mikor egy-egy gondolat vagy terv valóra válik: ha a művész szoborba faragja vagy kőbe építi a maga eszméjét; ha lelkek vágya, reménysége, imádsága realizálódik; ez mind egy-egy megtestesülés, egy-egy karácsony. És mégis a *karácsony* nevet annak az egy csodás ténynek tartjuk fenn, amelyről János evangélista így tesz bizonyosságot: *"A Ige testté lett és lakozék közöttünk."* (Jn 1:14)

Karácsony az Ige karácsonya. Az Ige, aki *"kezdetben vala, Istennél volt "* (Jn 1:1) , az örök megváltó Szeretet - testté lett." Láthatóvá, megtapasztalhatóvá, akinek meg lehetett ruhája szegélyét érinteni (Mt 9:20-21); akinek áldott és áldó kezét fejünkön érezhetjük (Mk 10:16); akinek kebelén nyugodhat az ő tanítványa (Jn 13:23); akinek értünk megnyílt sebeibe bocsáthatjuk ujjunkat és kezünket (Jn 20:27).

Testté lett - nemcsak szó, nemcsak üzenet, nemcsak távoli látomás, hanem valóság; mint amilyen valóság a számomra a hitvesem, vagy a gyermekem, aki itt ül mellettem az asztalnál s akinek megfogom a kezét.

Legyen **advent a Megváltó megérkezése** számodra is, **karácsony az Ő valósággá válása** neked is.

(Mustármag 1930. december) Vargha Tamás

ÁDVENT EZ IS

Ádvent ez is: ismeretlenekért imádkozom.

Emberekért, kik velem egy kupében

utaznak fázva,

kamaszokért, kik kurjongatva jönnek

szemben az úton,

a rendőrért, ki világító bottal

fáradtan hadonászik.

Bimbózó és hervadó nőkért,

magzatokért, féliglevőkért,

voltakért és eljövendőkért.

Erősekért, erőtlenekért,

esendőkért, elesettekért,

nagyok alázataért,

kicsik reménységéért,

betegek gyógyszeréért,

éhezők kenyéréért,

népek békességéért,

világunk öröméért,

mindenki egy s igaz karácsonyáért...

Á m e n ! (Füle Lajos)

ÖRÖK ADVENT

Isten gyermekei az advent népe. Csodálatos az életük: beteljesedett a szívük minden vágya, nem gyötrik őket elérhetetlen kívánságok. Olyan Megváltóban hisznek, akiben megnyertek mindent, mióta Vele járnak, nem hiányzik nekik semmi. És mégis mindig várnak. A kaszányákban szokták néha a katonaságot készségségbe állítani; azt jelenti ez, hogy bármely pillanatban jön a parancs, azonnal indulhatnak teljesítésére.

Maga az Úr Jézus jelölte ki adventi népnek az övéit, amikor így szólt hozzájuk: ***"Legyenek a ti derekaitok felővezve, szövéténekeitek meggyújtva, ti meg hasonlók az olyan emberekhez, akik az ő Urukat várják..."***

Várják naponként, hogy Vele induljanak. Várják Jézust a csendes órájuk meghittségében... Az övéi sokkal komolyabbnak és sokkal veszedelmesebbnek ismerték meg az életet, semhogy egy lépést is az Ő vezetése, tanácsa, oltalma nélkül akarnának tenni benne. Ha valamikor könnyelműségből megtették, mindig kudarcot és bukást hozott a saját tanácsuk szerinti járás, saját kívánságuk veszedelmes tűzzel borította el életüket.

Várják vigasztalásával. Az élet harcában vérző sebeket lehet kapni. A testvérek egymás iránti hűtlensége szomorú tény, még Pál is panaszkodik: "Első védekezésem alkalmával senki nem volt mellettem, sőt mindnyájan elhagytak, ne számíttassék be nekik." A munka sokszor olyan kétségbeejtően eredménytelen, a bizonyágtételre nincs visszhang. Ki tudna megvigasztalni, ha nem Ő, aki maga ígéri: ***"Mint férfit, akit anyja vigasztal, akként vigasztallak..."***

A Vőlegény násznépe az Úr népe. Előveszik lámpásaikat és kimennek a Vőlegény elé. (Máté 25:1) Másra nincs gondjuk, mint várni. A szívüket egy vágy tölti be: lássuk a Vőlegényt mennél hamarabb. Jaj a keresztyéneknek, ha azt gondolják, hogy ez a készenlét nyűg és terhes dolog, ha a várakozási idő alatt elkezdenek valami mással is foglalkozni, és a szívük nincs mindig egyenesen Ő felé irányítva. A Jézus iránti szeretet a mai időkben vészesen megkevesbedett a hívők szívében, mert kezdik elfelejteni, hogy ők adventi nép, és mindenféle mással ki akarják tölteni az életüket, mint azzal, hogy Őt várják idvességükre. Nem figyelnek a kiáltásra, amely egyszer váratlanul hangzani fog: ***"Imhol jó a Vőlegény! Jőjjetek elébe!"***

Isten népe! Ugye így lesz: ***"Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és a megtartó Jézus Krisztusnak dicsőséges megjelenését!"***

(Mustármag 1935. december) Sallay István

KARÁCSONY

Egy csillag útnak indult,

egy istálló pedig

az ember álmain túl

csodával megtelik. (Füle Lajos)

A BETLEHEMI CSILLAG

A betlehemi csillagnak, ennek a rendkívüli égi tüneménynek, hivatása volt.

Először is **figyelmet keltett**. A napkeleti bölcseket kiragadta mindennapi életüknek egyhangú körforgásából. Megkapta a lelküket csodálatos vonzóerővel. Másra már szinte nem is tudtak gondolni, mint a csillagra és arra, hogy mit jelent ez, kinek a ragyogó égi jele ez? És lelkük felébredt érdeklődése nem is bizonyult múló hangulatnak. Nem nyugosznak addig, míg utána nem járnak azoknak a kérdéseknek, amelyeket keltett lelkükben a betlehemi csillag.

És a betlehemi csillag **utat is mutatott**. A kereső lelkeket nem hagyta magukra kérdéseikkel. Először megmutatta nekik nagy vonalakban az irányt, amerre menniök kell. Kanaán felé, az ígéret és az ígéretek földje felé, az Isten választott népe felé! Azután, mikor már-már úgy látszik, hogy rossz nyomon járnak, hiába fáradoznak, lidérc után indulnak, - az újra megjelenő csillag vezeti őket egészen ama helyig, ahol a Gyermek volt.

Végül a betlehemi csillag **örömet is ébresztett**. Mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendezének... Feledve volt a hosszú út minden vesződsége, a jeruzsálemi zavar, Heródes kétszínű magaviselete; minden, minden elhomályosult a nagy öröm mellett, hogy: itt a csillag, célhoz vezetett, megtaláltuk a keresett Királyt!

Gyulladjon ki ebben az adventben újra a betlehemi csillag! Ébresszen érdeklődést az emberekben Isten ígéretei és ajándékai, a lélek szükségei, a váltság és kegyelem iránt! Az élet gondjaiba és küzdelmeibe befásult szíveket kapja meg ellenállhatatlan vonzóerővel, nyugtalanítsa a betlehemi csillagnak szemünkbe ragyogó fénye!

És mutasson utat a betlehemi csillag ma is sokaknak! Hiszen az emberek nem ismerik a helyes irányt. Nem tudják, merre van a szabadulás, a béke, a boldogság. Vezesse őket a betlehemi csillag az ígéret földje felé, Isten népe felé, Krisztus felé. Ne csak felé, hanem egészen Hozzá, a szabadító Úrhoz!

Akkor bizonyosan hivatásának harmadik részét is betölti majd a betlehemi csillag. Mert mikor valaki Krisztushoz talál, akkor nemcsak a mennyben van nagy öröm az Isten angyalainak színe előtt (Luk 15:10), hanem a hazatalált lélek is betelik csodálatos örömmel, kimondhatatlan békességgel, zengő allelujával.

Adjon Isten a Mustármag olvasóinak is "boldogságos, idvességes karácsonyt".

(Mustármag 1931. december) Vargha Tamás

KARÁCSONYI GONDOLATOK

"Az Istennek legyen hála az Ő kimondhatatlan ajándékáért." II.Kor 9:15)

Kevés ember van, akinek ne lennének karácsonyi gondjai. Ezek rendszerint mások megajándékozásával kapcsolatosak. Karácsony az ajándékozás ünnepe, csak azt felejtik el sokan, ami a legfontosabb: elfelejtkeznek az igazi karácsonyi ajándékról. A mindnyájunk ajándékáról. Pécssett a város főterén évről évre feállítják a mindenki karácsonyfáját, melynek csillogó villanygyertyái karácsonyestétől kezdődően újesztendő napjáig felgyulladnak minden este. Fényárban gyönyörködhetik mindenki, hiszen ez a fa mindenkié. És mégis senkié. Senki hozzá nem nyúlhat, és ha valaki keresni próbálna ágai között valamit a maga számára, semmit sem találna a villanylámpákon kívül. Íme, a mindenki karácsonyfája, mely senkit sem elégít ki igazán. Egy pillanatra megállít talán vakító fényével, de olyan hideg van körülötte és olyan üres minden körülötte, mint aminő a világ karácsonya általában. Mert fény van abban is, csak az nincs, ami igazán megeléghet. De amit nem adhat a világ, megadta Isten az Ő szent Fiában. Jézus Krisztus az igazi karácsonyi ajándék. Ő valóban mindenkié. Csak el kell Őt fogadnunk. Pál elfogadta, azért tudott így kiáltani: ***"Az Istennek legyen hála az Ő kimondhatatlan ajándékáért."***

Ajándék a Jézus Krisztus. Isten ajándéka. Ajándék, tehát ingyen való. Ki nem érdemeltük, mert ki sem érdemelhattuk. Isten adománya Ő, nem emberi alkotás.

Ha ajándék, azért ajándék, hogy elfogadjuk. A pásztorok elfogadták, a bölcsek elfogadták, sok reá várakozó lélek elfogadta... Pál is elfogadta, ezért ád feleletet a karácsonyi üzenetre. Ezt a feleletet feledik el sokan. Mert az emberi lélek talaján a hála virága tud legkevésbé megteremni. Hány ember él a világban, aki állandóan kapni akar anélkül, hogy azért, amit kapott, köszönetre gondolna. Pál megköszönte: "Az Istennek pedig legyen hála az Ő kimondhatatlan ajándékáért."

Életbevágóan komoly kérdés ez, hogy te megköszönted-e Istennek ezt a karácsonyi ajándékot? Hogyan köszönjük meg? Úgy, hogy elfogadjuk. A Jézussal való élet az egyedüli méltó válasz Isten szeretetére. Fogadd el Jézust! Ne csak bizonyos dolgokat légy kész átvenni Tőle. Ne arcképét fogadd el, ne részleteket végy át tanításaiból, hanem fogadd el egészen, hogy a te életed is átmehessen azon a gyökeres megújuláson, amit Ő hajthat végre egyedül az ember életében.

Annak van igazi karácsonya, aki elfogadta Jézust. János apostol így kiáltott fel: ***"Mi láttuk az Ő dicsőségét!"*** Pál így szólt: ***"Meg vagyok győződve, hogy sem halál sem élet... sem semmi ... nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely nagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban."*** Péter ezt mondja: ***"Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, Aki az Ő nagy irgalmassága szerint újonnan szült minket élő reménységre!"*** János apostol máshol így szól: ***"Mi elhittük és megismertük Istennek szeretetét!"*** Kálvin ezt mondja: ***"Én az én Uramé vagyok mindenestül, és nincsen más célom, csak az Ő dicsősége!"*** Hát elfogadtad-e magad számára Istennek ezt a mindenek felett való, drága ajándékát? Mit eredményezett életedben eddig, hogy a Jézus Krisztus követőjének vallottad magad? Észre lehet-e venni magaviseleteden, szereteteden, hosszútűréseden, az anyagiakkal való gazdálkodásodon, hogy te a Jézus Krisztus követője vagy? Meglátszik-e családi életedben, mindennapi kötelességeid teljesítésén, gyülekezeti munkádon, hogy te az Ővé vagy és Ő a tied?

Egy versenypályán sokan álltak fel versenyfutásra. A versenyzők közül az egyik már az élre tört, kivált a többiek csoportjából és a nézők már előre neki ítélték a győzelmi koszorút. De íme, ez a versenyző egyszer csak abbahagyta a futást, megállt, fölemelt egy kisgyermeket, aki a versenypályára szaladt és az elgázolás veszedelme fenyegette. Majd egy ájultan összeesett bajtársát emelte föl. Persze más ért be elsőnek, és mégis ő volt az igazi győztes, őt illette a győzelmi koszorú.

Csúnya tülekedő világban élünk, ki-ki önmagának él, de aki elfogadta Isten nagy ajándékát, azé lesz egyszer a hervadhatatlan korona. Sok mindent elveszíthet, amit a világ kínál, de egyszer nyilvánvalóvá lesz, hogy mégis csak az övé az igazi nyereség. **"Az Istennek pedig legyen hála az Ő kimondhatatlan ajándékáért."**

(Mustármag 1933. december) Nyáry Pál.

ADVENT AZ ÓSZÖVETSÉGBEN

Nem tudom, tudod-e, mit jelent várakozni? Átélni a várakozás minden nyugtalanságát, reménykedését, kétségét, vágyakozását, izgalmát. Ő az csodálatos valami. Amikor feszítő érzelmekkel telik meg a szív, majd ismét bénító reménytelenség szállja meg. Amikor hajnalodik, majd még sötétebb árnyak rejtik a fényt.

Várakozni! Az utcasarkon, amikor a legközelebbi kanyarodóig előrefut az ember, hátha meglátja feltűnni azt, akit vár. Este, amikor lélegzetviesszafojtva hallgatja a kapunyitást, vagy a csengőszót. Hallgatózva mereszti bele szemeit az éjszakába, hátha meghallaná lépteinek kopogását. Beszéljek a börtönbe zárt rab várakozásáról, amint várja a szabadulást, vagy az édesanyjáról, aki várja haza tékozló fiát?

Mind olyan dolgok ezek, melyek, ha nagyon gyakran megközelítik is, mégis csak árnyképei az igazságnak. **Várakozni igazán csak Isten tud az emberre, és az emberi szív tud várakozni Istenre.** Attól az időtől kezdve, hogy Isten megigérte az asszony magvából való Szabadítót, állandóan ott ég az emberi szívben valami szomjú vágy. (I.Móz.3:14.)

Az emberi szív tudatosan vagy tudatlanul bár, de várja az Istent. Némelykor mint andalító álom jelentkezik az érkező Szabadító képe a távoli hegyek ormain, a Gyermekek, akinek uralma növekedésének soha nem lesz vége (És. 9:6). Majd mintegy magát biztatja a próféta, hogy : Nem lesz mindig sötét ott, ahol most szorongatás van (És 9:1). Égető szomjúság kel fel lelkében a paradicsomi békesség után, ahol a vadak és szelíd állatok együtt legelnek és egy gyermek őrzi azokat (És.11:6-7).

Hol bizakodással tekint előre, és szemei előtt felragyog a Sionba helyezett drága szegletkő, melyben ha hisz valaki, nem fut (És.28:16), hol türelmetlenül fúrja bele szemeit a kétség éjszakába és aggódva kiált: Vigyázó, meddig tart még az éjszaka, meddig még az éj? (És.21:11).

Némelykor elragadják sóvárgó érzelmei, lelke túlpillant a földi lét határain és felkiált: Hisz az Úr megváltottai megtérnek, és ujjongás között Sionba jönnek, és örök öröm fejükön, vígasságot és örömet találnak; és eltűnik fájdalom és sóhaj (És.35:10.). Máskor bűnének terhe alatt roskadozva, rabláncait csörgetve vagy koldus rongyait teregetve, a kegyelem hajnalpírja

rózsákat fest arcára, és boldog reménykedéssel szemléli Azt, akit fölkent az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjon, hogy bekösse a megtört szíveket, hirdessen a foglyoknak szabadulást, a megkötözötteknek megoldást (És. 61:1). Magára tekintve szégyenkezve, majd ujjongó örömmel szól: Megrepedt nádat nem tör el, a pislogó gyertyabelet nem oltja ki (És 42:3).

Néma fájdalommal szemléli az Úr szolgáját, akinek sebeivel meggyógyulunk, aki kínoztatott, pedig alázatos volt, aki lelke szenvedése árán látni fog, és a bűnösökért imádkozott (És. 53). Majd szinte türelmét veszítve, eget rázó ostrommal kiált: Ó, vajha megszakasztanád az egeket és leszállnál, előtted a hegyek elolvadnának (És 64:1).

Uram, hallgatsz-e és gyötörsz minket felettébb? (11.v.) Míg végre a **reá vonatkozó Isten szava** ad neki megnyugvást: Egy rövid szempillantásig elhagytalak, és nagy irgalmassággal egybegyűjtelek; Búsulásom felbuzdultában elrejtém orcámat egy pillantásig előled, és örök irgalmassággal könyörülök rajtad; ezt mondja megváltó Urad. (És 54:7-8)

Néha nem látják a napot, bár az égen ragyog; de szél fut át rajta és kiderül (Jób 37:20). Olyankor elrejtőzik előlünk az Úr, de csak azért, hogy fokozott keresésére serkentsen bennünket és kitörjön lelkünkbelől az Őt magasztaló ének: **Imé áldásul volt nékem a nagy keserűség, és Te szeretettel kivontad lelkemet a pusztulásnak verméből, mert hátad mögé vetted minden bűneimet!** (És 38:17) Hiszen várakozó szeretettel, aggódó szívvel várja a hazataláló emberi szívet, hogy megkönyörüljön rajta (És 30:18).

Isten hazavárja az embert, mert boldognak akarja látni, az ember pedig Istenhez vágyik közel, mert nem boldog Isten nélkül. Ez az ószövetségi ádvent, az örök ádvent, mely a legfelségesebb látomásokat, forró szeretettől átítatott zsoltárokat, prófeciákat, kesergő énekeket fakasztotta az emberi szívből. Ez indította Istent arra, hogy Lelkével megillessen szolgálai szívet és száját, megnyissa szemeinket, elragadja dicső magaslatokra.

Mi az ószövetségi advent? Két szív várakozása egymásra, két szív harca egymásért, két szív vívódása a boldogságért. Isten szíve nem boldog az emberé nélkül, hiszen mikor még gyermek volt, megszerette (Hos.11:1). **Kigyógyítja hűtlenségéből, szereti ingyen, kegyelemből.** Olyanná akar lenni számunkra, mint a harmat (Hos. 14:5-6). Dicsőség koronájává, királyi fejdíszé akarja tenni kezében (És 62:3) De az ember szíve sem boldog addig, míg harcain, törettetésein keresztül Isten szívéen el nem pihenhet. Nincs békesség, így szól az Úr, az istenteleneknek! (És 48:22). Isten kereső szíve vérrel festi be az ószövetségi áldozati oltárt, mintha aggódó szívének vércseppjeire akarná felhívni az ember figyelmét. Az egész törvény, a királyok, a próféták, a történetek mind az eljövendő boldogság kiábrázolásai, előrevetett árnyékai.

Isten keresi az embert. Ember keresi az Istent. A kettő az Újszövetségben, a kereszten kihullott vérben találkozik. A bűneiben elgyötört embernek a kereszten megfeszítettre hullatott csókjai Isten atyai szívet találják, és beteljesül a nagy várakozás, megszűnik a két szív harca egymásért (gyakran egymás ellen), találkozik az ember az Istennel. És imé az Isten sátora az emberekkel van, és velök lakozik, és azok az Ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velök, az Ő Istenük (Jel 21:3).

Az ószövetségi advent beteljesült, de mindaddig tart az egyén számára, amíg ide el nem jutott. Amíg szívedben csak boldog reménykedéssel vagy aggodalmaskodással, tépő türelmetlenséggel, békétlenül, Isten nélkül járod az életet, addig az ószövetségi várakozás

állapotában vagy. Ha majd megalázott szívvel, esengő vággal megnyitod szívedet Az előtt, aki régóta vár szíved ajtajánál, aki régen harcol szíveddel a szívedért, aki régen akar téged, akkor néked is feltámad az igazság napja, és gyógyulás lesz szárnyai alatt (Mal. 4:2), és megtapasztalod, hogy aki téged bánt, az Ő szeme fényét bántja (Zak.2:8).

(Mustármag 1933. december) Szikszai Béni

A NAGY ÜZENET

"Bétölt az idő és elközelített az Istennek országa; térjete meg és higgyetek az evangéliumban." (Márk 1:15)

A nagy üzenet arról szól, hogy annak a **nagy szakadéknak**, amely a bűnbeeséskor az eget a földtől, az Isten országát az ember világtól elválasztotta, **megtörtént az áthidalása**. Nem az emberi oldalról. Mikor az ember ezt - nem egyszer - megpróbálta, a hídnak még csak az első pillérét sem tudta lerakni. Kegyetlenül zúgta felé a feneketlen szakadék: soha rajtam keresztül a tulsó partra, az üdvösség partjára nem jutsz! De megtörtént az áthidalás az isteni oldalról. **A híd Jézus Krisztus, a testté lett Ige**. Most már az embernek nincs más dolga, mint átmenni a hídon. Ezért egészül ki a nagy üzenet ezzel a nagy felhívással: ***"Térjete meg és higgyetek az evangéliumban!"***

A nagy üzenet s a nagy felhívás csodálatos **időszerűséggel bír** akkor, mikor először elhangzott; előbb Keresztelő Jánosnak, majd magának az Úr Jézusnak ajkán. Az Isten Fia és Báránya ott állott testben, hozva a menny minden javát, készen, hogy elvégezze a váltság munkáját, magára vegye a világ bűneit és sokak számára megnyílt a nagy alkalom: Őt látni, hallani, követni.

De a nagy üzenet és nagy felhívás azóta állandóan időszerűséggel bír. Hiszen Jézus Krisztus nemcsak egy nemzedék számára volt út az üdvösség felé, hanem minden következő nemzedékek számára, századokon át és ezredek át, az idő végéig. Ezt a nagy igazságot akarja közel hozni a szívekhez a keresztyén anyaszentegyház, mikor híveivel minden évben újra ádventet és karácsonyt ünnepel. És nagyon szomorú volna, ha ezek az ünneplések semmi nyomot nem hagyó külső szokássá válnának, s nem akadna minden ádventkor és karácsonykor minden gyülekezetben legalább néhány olyan lélek, aki akkor érti meg a nagy üzenetet: ***Isten országa számomra is közel van;*** meg kell térnem, meg lehet térnem, Jézus által odajutok az Atya szívéhez.!

És reménykedve látjuk egyes jelekből, hogy az örök aktualitással bíró nagy üzenet Isten kegyelméből különösen időszerűvé kezd válni ma, a mai magyar népünk számára. ***Itt is, ott is megharsan nagy határozottsággal az evangélium harsonája,*** és a lelkek felelnek rá. Eredményes, lelkek megtérését hozó evangélizációk folytak le és folynak több helyen. Hosszú idők magvető munkája után Isten országának szántóföldjein sokfelé felhangzik hazánkban is az aratók örvendező éneke. Vajon csakugyan bétölt az idő számunkra is? Vajon csakugyan itt van Isten rendeléséből a kellemetes idő, az üdvösség napja, az Isten országa, és a mi népünk számára is? Bár úgy volna! Imádkozzunk és dolgozzunk érte, hogy úgy legyen!

(Mustármag 1934. december) Vargha Tamás

IMMÁNUEL!

Hatszáz esztendővel a Megváltó megszületése előtt megírta a Szent Lélek Ézsaiás próféciás könyvében: ***"Ímé, a szűz fogan méhében és szül fiat s nevezi azt Immánuelnek."*** (És.8:14) Erre hivatkozik Máté evangéliuma írója a könyv első fejezetének 23. versében: ***"Ímé a szűz fogan méhében és szül fiat és annak nevét Immánuelnek nevezi, ami azt jelenti: Velünk az Isten."***

Jézus Krisztus sohasem hordozta az Immánuel nevet, de egész élete ezt juttatta kifejezésre: "Velünk az Isten." Betelt tehát a prófécia. A Fiú mindig Istennel járt: **az Atya nélkül semmit sem tudott cselekedni**, nem is akart nála nélkül semmit sem tenni:

- "A Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát." (Jn.5:19.)
- "Azok a dolgok, amelyeket reám bízott az Atya, hogy elvégezzem azokat; azok a dolgok, amelyeket én cselekszem, tesznek bizonyosságot rólam, hogy az Atya küldött engem." (Jn5:36.)
- "Aki elküldött engem, maga az Atya is bizonyosságot tett rólam." (Jn 5:37)
- "Azért szálltam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem Annak akaratát, Aki elküldött engem."(Jn 6:38)
- "Én az Atya által élek." (Jn 6:57)
- "Én nem egyedül vagyok, hanem én és az Atya , Aki elküldött engem..." Bizonyosságot tesz rólam az Atya, Aki küldött engem." (Jn 8:16,18)
- "Ha engem ismernétek, az én Atyámat is ismernétek." (Jn 8:19)
- "Én azokat beszélem a világnak, amiket tőle hallottam." (Jn 8:26)
- "Semmit sem cselekszem magamtól, hanem amint az Atya tanított engem, úgy szólok. És Aki küldött engem, énvelem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek." (Jn 8:28-29)
- "Én és az Atya egy vagyunk."(Jn 10:30)
- "Ha az én Atyám dolgait nem cselekszem, ne higgyetek nekem, ha pedig azokat cselekszem, ha nekem nem hisztek is, higgyetek a cselekedeteknek; hogy megtudjátok és elhiggyétek, hogy az Atya énbennem van és én Őbenne vagyok." (Jn 10:37-38)
- "Mindent nékem adott az én Atyám és senki sem tudja, kicsoda a Fiú, csak az Atya; és kicsoda az Atya hanem csak a Fiú, és akinek a Fiú akarja megjelteni." (Luk. 10:22)
- "Az én eledelem az, hogy Annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem és az Ő dolgát elvégezzem." (Jn 4:34)

- "Mindenki úgy tisztelje a Fiút, miként tisztelik az Atyát. Aki nem tiszteli a Fiút, nem tiszteli az Atyát, Aki elküldte őt." (Jn5:23)

- "Én semmit sem cselekedhetem magamtól, amint hallok, úgy ítélek és az én ítéletem igazságos; mert nem a magam akaratát keresem, hanem Annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét." (Jn 5:30)

- "Én nem magamtól szoltam, hanem az Atya, Aki küldött engem, Ő parancsolta nekem, hogy mit mondjak és mit beszéljek." (Jn 12:49)

- "Aki engem látott, látta az Atyát, mimódon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát?" "Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok és az Atya énbennem van." "Ama napon megtudjátok majd Ti, hogy én az én Atyámban vagyok és ti énbennem és én tibennetek." (Jn 14: 9,11,20)

Ezért mondja János apostol:

- "Senkiben nincs meg az Atya , aki tagadja a Fiút; Aki vallást tesz a Fiúról, abban az Atya is megvan." "Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban." (I.Jn. 2:23, 5:12)

Őbenne velünk az Isten! Ha azt akarod, hogy Isten veled legyen: légy Jézusé! Ez természetesen nem azt jelenti, hogy szavaiddal átadod magad neki. Sok imádság hangzott el már emberi ajkáról, melyeket akárhányszor megindító zokogás kísért; sok felajánlkozás történt az emberek részéről úgy, hogy ezeket nem követte az élet cselekedete. **Isten velünk!** Ez az egyik oldala a dolognak, hogy ez a mi számunkra tapasztalt valóság lehessen, nem maradhat el a dolog másik oldala: **Mi Istennel!** Az Ő útját, az Ő akaratát, az Ő jóváhagyását keresem; nem akarok mást tenni én sem, csak azt, amire Ő áment mondhat. Úgy kell járnom nekem is, amiképpen Ő járt. Az Ő gondolatait kell bevinnem életem cselekedeteibe. Hit által való életem azt jelenti, hogy nem akarok semmit sem másképpen cselekedni, csak úgy, ahogyan Ő cselekednék az én helyemben. *"Vándor útam Jézusommal járom."* *"Mindig velem Uram, mindig velem!"*. . . Én vele és Ő énvelem. Így sohasem juthatok naptávolba; soha nem foghat el kétség: hátha elhagyott!? Tudom, mert érzem; hit által szemeim mindig látják Őt. És ha megtörténnék, hogy mindebből nem éreznék semmit: bizonyosságom akkor sem változnék, mert meg van írva: ***Ímé, én titeletek vagyok minden napon a világ végezetéig!*** Immánuel! ***"Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?"*** Nincsen senki, bizonyára nincsen."

(Mustármag 1936.december) Nyáry Pál

...SZÜLETIK NÉKÜNK.

Ézsaiás csodálatos prófécijának, ez a két szava külön figyelemreméltó. Olyan mindennapi szavak a mindennapi életben. A földön átlag minden másodpercben születik egy gyermek. Mialatt ezt a néhány sort leírtam, már több gyermek született. Talán Magyarországon. Talán Angliában, Kínában, Indiában született egy-egy. Mindegyik **valakinek született**. Egy fehér, egy sárga vagy feketebőrű édesanya ölébe tette le Isten mindegyiket. Egy-egy család elmondhatja: nekünk született. Kimondhatatlan örömeinkre, mint régen várt vendég, vagy bajunkra és terhünkre a kis "rosszkorgyütt". Akármiképpen, de senki sem csodálkozik rajta,

hogy "született". Ez a világba való belépésnek a rendes, az egyetlen útja: születni. Az volna különös, ha egyszer találkozánk egy emberrel, akiről azt hallanánk, hogy nem anyától született, hanem valami más, rendkívüli módon jött ide. Laboratórium lombikjában készült, mint a középkori tudományos ábrándok homunkulusza, vagy az égből szállt alá egyenesen, a földi anya méhének kikerülésével. De ami mindnyájunknál természetes, az az Isten Fiánál csodálatos. Csodák csodája igazán. Hogy Isten Fia, ezt az alázatos utat választotta, hogy teste egy földi anyának méhében alakuljon hosszú hónapok alatt, hogy tehetetlen, mások gondozására szoruló csecsemő lássa meg a napvilágot, ez valami igen csodálatraméltó. Született. Ennél csak egy csodálatosabb dolog van: Az hogy meghalt. Miért is szoktuk, mint legnagyobb csodát emlegetni a husvétot és az áldozócsütörtököt? Hát az-e a legnagyobb csoda, hogy az élet fejedelme, aki maga az élet, nem maradt a sírban, hanem feltámadt és visszatért az örökkévalóságba, az ő igazi hazájába? **Nem sokkal nagyobb csoda a karácsony és a nagypéntek csodája?** Az, hogy annyira megalázta magát, hogy úgy jött el világra, mint csecsemő, és hogy meghalt, még pedig úgy, ahogyan a legelvetettebb gonosztevők haltak meg: keresztfán. Meghajolva nézzünk bele ebbe a nagy titokba, ha bele tudunk nézni. De aki igazán bele akar nézni, annak el kell takarnia a szemét a nagy fényesség elől, mint a nagy olasz festő Coreggio képén a pásztorok.

Született... Mégpedig nekünk született. Ezt mondja Ézsaiás próféta. Kinek a nevében? Kinek van rá joga, hogy önmagát is belefoglalja ebbe a "nekünk" szóba s azt mondja nekem is. A prófécia a maga első értelmében mindenesetre Izráel megalázott és megsanyargatott népének hirdette az örömhírt, a szabadító eljövetelét. De hogy kinek van joga elmondani, hogy: **nekem is született a Jézus**, azt a legilletékesebbnek, magának a Megváltónak a szájából tudjuk meg. Egész füzérre való gyöngy Jézusnak sok drága nyilatkozata, amelyben arról beszél, hogy miért is jött Ő, az embernek Fia, erre a világra. De mind egyben összegződik., abban, hogy a bűnösökhöz jött, az elveszettekhez jött, hogy megkeresse őket, vérével megváltsa őket. Máté 9:13, Lukács 19:10, Márk 10:45 stb. Egyetlen egy dologtól függ, hogy Jézus értem is jött, nekem is született-e. **Odasorolom-e magamat a bűnösök az elveszettek, a megváltásra szorulóknak közé?** Természetesen nemcsak szájjal, hanem lelkemnek legbensőbb töredelmével, megváltásra vágyásával, kegyelemre kiáltásával? Ha igen: Nekem született. Egészen bizonyosan nekem született. Ézsaiása próféciája nekem teljesedett be. Karácsony az én karácsonyom. Bethlehemi gyermek az én Megváltóm. Dicsőség a magasságos mennyeiben az Istennek érte!

(Mustármag, 1937. december) Vargha Tamás

ADVENT

Urunk, ne késs! Sötét az út;

Gonosz idők, a fény hazug.

Az éj sötét, az árny riasztó

Szolgád, a régenfenn virrasztó,

Oly bágyadt, oly epedve vár -

És társa nincsen egyse már!

Mind alszanak- vagy vígadoznak,

Vagy mint a nádszál, ingadoznak.

Az ősök serge híven állt ám

S ma : egymagam vagyok a vártán!

Jöjj hát Urunk és mennybe felvigyed

Te, itt a földön elhagyott ügyed.

Ügyeddel vidd fel szolgád is hamar,

Napod meglátni, mit homály takar.

Fedd fel a fátylat, hogy az éjjen át,

Tisztán lássam Trónod s az üdv honát.

Segíts vigyázni itt, e harcon is

Legyek kész s éber, hogyha alszom is!

Ethán